

DIUMENGE DIARI DE SESSIONS

Jordi Xuclà
DIPUTAT DE CIU AL CONGRÉS

UNA SETMANA D'EMOCIONS QUE ACABA EN UN AVIÓ SINGULAR

EL GOVERNADOR DEL BANC

Dilluns, 22 de març. Dinar amb el governador del Banc d'Espanya, **Miguel Ángel Fernández Ordóñez**, convocat per **Carles Gasolli**. El governador hauria estat el perfecte ministre d'Economia per a un moment com l'actual. Home de tradició socialdemòcrata, però sobretot partidari del rigor i de no fer el ridícul. Elogia les reunions i les mesures adoptades pel grup del Estats del G-20 -80% del PIB mundial- com a gran instrument de resposta a la crisi econòmica. Recorda que en la crisi posterior al crac borsatí de l'any 1920, l'administració nord-americana va tardar anys a reaccionar. Es mostra satisfet del sistema bancari espanyol -que no ha creat cap problema gràcies a les mesures de provisió de fons de garantia adoptades pels seus antecessors **Mariano Rubio** i **Luis Ángel Rojo**- i sosté que es pot sortir de la crisi econòmica si s'adopten les mesures de reforma estructural... que no s'adopten. No deixa de parlar de la necessàries reformes del mercat laboral, del càlcul de les pensions... i de com s'ha de donar crèdit amb rigor -dona les ajudes de l'ICO com a fons perduts-. Trec el tema de la fusió avortada de Caixa Girona. Remuga perquè ell és el gran impulsor de les fusions de caixes -«que aviat hauran de tenir les mateixes normes que els bancs»- però reconeix que Caixa Girona se'n pot sortir sola perquè era un casament a última hora i amb mala dot.

UNA SOLA MÀ

Aquests últims mesos els no economistes volem escoltar l'opinió dels economistes sobre el moment actual. Alguns comencen per dir que el gremi s'ha equivocat molt en les seves previsions. Una de les ments més brillants amb les quals m'he trobat últimament és la de l'economista argentí **Ricardo López-Murphy**, liberal que va ser candidat a la presidència d'Argentina el 2003 quedant en segona posició davant el matrimoni peronista i populista del **Khishner**. El qui havia estat també ministre de Defensa, recorda que el president americà **Truman** sempre deia que volia economistes amb una sola mà perquè els economistes sempre diuen: «*In one hand... but in the other hand...*» (En una mà s'ha de sospesar... però en l'altra mà s'ha de dir...) i no prenen posicions definitives. Dijous 26, arriben les propostes de «Pacte d'Estat» fruit de les reunions del Palau de Zurbano. Queden molt curtes. Tot i valorar les incorporacions de les aportacions del nostre grup parlamentari, no es pot dir que amb aquestes mi-

nireformes sortirem de la crisi. Un dels punts consisteix en no considerar en el pes de l'equipatge els productes comprats en les botigues dels aeroport. Quina profunditat reformista la de la vicepresidenta **Elena Salgado**!

«TOTHOM TÉ UN AMIC TALIBÀ»

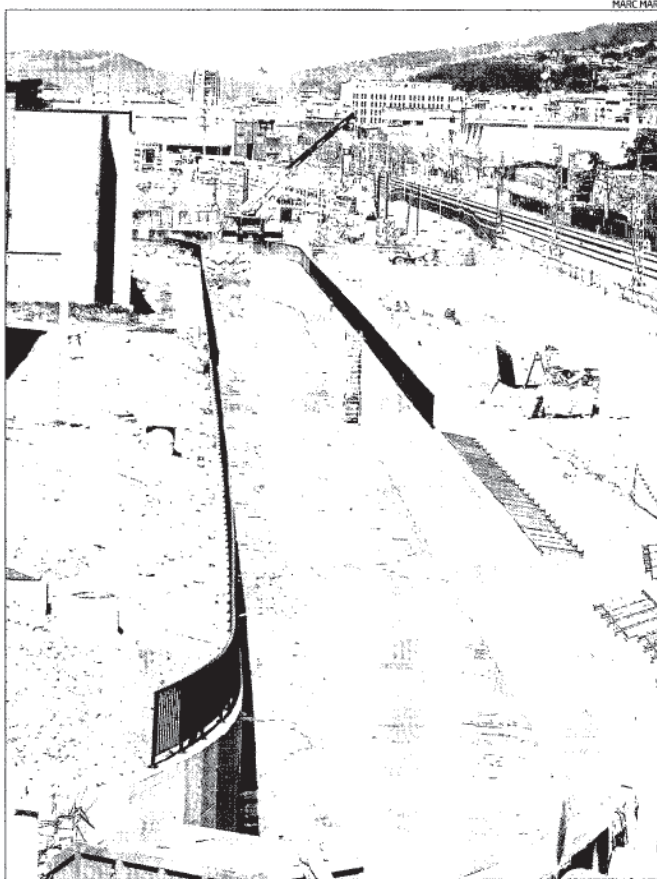
Dimarts 23 de març. La ministra de Defensa, **Carme Chacón**, ha tingut l'amabilitat de convidar els portaveus de la comissió de Defensa a una reunió amb el governador de la província afgana de Badguis. La sala està preparada com un platí de televisió i, evidentment, hi ha periodistes i moltes càmeres. Marca de la casa (produccions Chacón). Ja a porta tancada, el governador i els seus acompanyats agraïen la presència dels militars de la OTAN i diuen: «A Afganistan tot està molt barrejat, es cultiva el 90% de l'opi que es consumeix al món i tothom té un amic talibà. Gràcies pel que fan, però n'hi ha per estona».

UN PROVISIONAL DEFINITIU

El Govern de l'Estat i l'Ajuntament de Girona han anunciat que ja està bé que es construeixi una estació provisional del TAV a Girona que «ha de tenir una vida de cinc anys». Tal com l'Estat calcula els terminis pel desdoblament de la N-II i per l'arribada de l'Alta Velocitat... aquests cinc anys seran eterns. Ara mateix s'està construint l'estació provisional de Figueres i ara s'anuncia el mateix remei per a Girona. I la de Tarragona també és provisional i els aparcaments de la de Lleida encara s'han de fer. Tot això és el cost de la ineficàcia en la planificació de l'arribada del TAV: 128 milions d'euros ja pagats a TP Ferro, el tercer rail entre Girona i Figueres que costa 94 milions d'euros i dues estacions provisionals. Diners públics molt mal gastats.

30 ANYS DE PARLAMENT

Dijous 26 de març. He assistit a la sessió solemne de commemoració dels 30 anys de la restitució del Parlament de Catalunya sorgit de les urnes de març de 1980. He quedat esferèit dels discursos partidistes i gallinacs de la majoria dels oradors que han intervingut. Ni fons històric ni sentit institucional del moment. Des de la tribuna de convidats també s'ho mira el president **Jordi Pujol** que el 2002 va escriure un paper titulat «Grandesa i misèria de la política». En la política catalana, estem dominats per un to de misèria. Però no sempre ha de ser así. Vindran èpoques millors, de totes, totes.

Un tram de les obres del TAV, a l'alçada del polígon industrial Mas Xirgu.

LECH VALESA

Divendres a la tarda i dissabte al matí. El líder la lluita per la llibertat i la democràcia a Polònia **Lech Valesa**, que també fou primer president de la Polònia que va sortir del comunisme per tornar a la història, ha convocat parlamentaris de tot Europa a Madrid per treballar a favor de la democràcia a Cuba i contra el feixisme dels germans Castro. Ja fa 51 anys, tres generacions afectades, que a Cuba es viu en un règim totalitari injustificable. Ara hi ha una crisi i un fort debat a Izquierda Unida perquè alguns regidors han votat mocions en ajuntaments condemnant la mort precipitada pel govern de l'opositor **Orlando Zapata**. La posició oficial del grup polític és «lamentar», però no condemnar la mort d'un lluitador per la democràcia. Aquesta és una de les causes més nobles en les que estic enrolat. Tractar amb el president Lech Valesa m'ha causat una gran impressió.

UN VOT SINGULAR

En la fila per embarcar a l'avió de tornada cap a casa, veig que estic envoltat per més de vint persones amb una acreditació penjada al coll on es pot llegir el seu nom i una frase igual en totes: «Perder el miedo a volar». Finalistes d'una campanya per perdre la por a volar. Això de tenir por a volar és quelcom ben respectable. És una fòbia, una por irracional. Quan era petit em va mossegar un gos i durant anys no podia veure els canins. Bé, la qüestió és que el vol ha estat ben singular. Envoltat de fòbics als avions per davant i per darrere, el vol ha estat animat. Un s'ha aixecat en ple enlairament. Xiscles fortuits. Psicòlegs i personal de la companyia preguntant com anava el vol. Un present cervesa a tothora per relaxar-se. Tots han anat a visitar la cabina dels pilots. La tensió continguda ha desembocat en petons i abraçades un cop a terra. N'he recollit alguns.